

N. Hartman kirj.

Pikku Idan työ.

Palmqvistin kirjoittama.

Suomenki
Fredr. Ahlqvist.

Kuopiossa,
painettu P. Aschanin ja Kumpp. tykönä, 1859.

Painolupa annettu:

Kuopion Konfistoriumilta 13 p. Toukokuuta 1859.

Käsystä:

Oscar Molander.

Pikku Idan työ.

Pienoisen mutta waloisan huoneen ikkunan edessä istui rouwa Arnold kahden tyttärensä kanssa ja ompeli. Nämä tytöt olivat noin 14 ja 16 wuoden wanhoja. Muutamessa huoneen kolkassa oli pienoin sohwa, jossa lepäisi nuorin tyttäristä kalwakkana ja heikkona. Pari vuotta sitten oli hän pudonnut rapuilta, jossa häneltä katkesi selkä, niin ettei hän nyt woinut enemmän käwellä kuin seis- takaan; ainoastaan tämä sohwa oli hänen paik- kansa aamuista iltaan. Mutta hän kantoi wai- wansa kärsiwällisyydellä ja tyytywäisyydellä sekä oli, niinkuin terweenä ollessansakin, kipunee iloa tässä perheessä.

„Heittäkää nyt työnne, rakkaat lapseni,” sanoi rouwa Arnold tyttärillensä — „nyt on jo pimeä ja te saatte silmänne kipeäksi.”

„Niin, hyvä äiti, kohta!” wastasi Emelia, „mi- nulla on waan aivan vähän enää tässä hameessa

ompelemista." „Ja minä," sanoi Maria, „aiwon ainoastaan pistää nauhat fiini tähän edesliinaan."

„Te olette tulleet kowin ahkeroiksi tällä wiikolla," sanoi äiti wähän naurah taen. Kuinpa olisin tien- nnyt ennen sen, että te niin mielellänne autatte minua tässä asiassa, niin olisi teillä jo kauwan sitten ollut kyllä työtä."

Rouwa Arnoldin naapurissa oli muutamia köy- hiä lapsia, joiden äiti sairasti; heillä oli tuskin millä he werhoittivat itseänsä. Nyt oli rouwa pyytännyt tyttäriänsä auttamaan itseänsä ompele- mässä jotakin näille onnettomille, ja he eiwät itse olleet ennen päässeet tietoon mikä ilo oli ommella semmoisille, joilla ei itsellänsä mitäkään waatteita ollut, eiwätkä osanneet ommellakaan. Nyt oli heillä nämät wähäiset valmistettawat valmiissa — „paitsi pikkuisista myssyistä," sanoi Emilia, „ja se tehdään me yhdesä huomenna."

„Hywä," vastaisi äiti, „mutta mitä te teette kynttilän walolla tänä iltana?"

Maria luetteli koko joukon toimituksia, joita heillä muka oli aikomus toimittaa; „mutta ei," sanoi hän

kumminkin vastoin omia lauseitansa — „ei ennen kuin minä olen korjannut pikku Jdan vuoteen, jonka olen kokonaan unhottanut; hän sanoo sen ei olewan hyvän seljällensä. Etkös tahtoisi vuodettaisi vähän lyhemmäksi, rakas Jda?” Tämän sanottuaan meni hän Jdan vuoteen luo ja suuteli hänen kalvakoita kasvojansa.

„Vähäisen lyhemmäksi, jos olisit niin hyvä, Maria,” vastaisi lapsi wienolla, kiitollisella äänellä; „mutta ei tänä iltana, ei ennen kuin sinä olet valmistanut sen, jota sanoit; minä en tahdo vuodettani korjatuksi ennen.”

„Mutta sen pitää tapahtuman niinkuin minä tahdon,” sanoi se ystäväallinen Maria. Suurempien sisarten tahto pitää aina edellä olla pienempien; etkös muista että Filip sanoi niin yhtenä päivänä.

Tähän ei Jda vastannut mitäkään; ja jollei sinä olisi tullut jotakin väliin muistuttamaan Marian tarkastusta, olisi hän saanut nähdä pikku sisarensa waaleat kasvot pois kääntyneinä ja wihdoin kasteltuina kyynelillä.

Uutainen oli jo valmis; Ida katsoi ylös kysyen:
 „Onko Filip jo kotia tullut?”

„On,” vastasi eräs suloinen ääni, „Filip on
 täällä!” ja samassa filmänräpäyksessä tuli muuan
 iloinen, höysteliäs nuorukainen ovesta sisälle sekä
 meni sen pikkuisen sairaan luo. „Minä olen ai-
 wan väsyksissä kovaista työstä,” sanoi nuorukai-
 nen, „niin että pian mieleni tekee kahehtimaan si-
 nun pehmyttä vuodettafi.”

Ida kääri kätensä hänen kaulaansa ja sanoi:
 „Minä olen ikäwiisäni kuin sinun pitää niin ko-
 waasti työtä tehdä.”

„Mutta enpä se minä olekkaan,” vastaisi nuo-
 rukainen, „minä teen työtä vielä kovemmassa,
 jos waan woin, että sinä kesän tultua pääsität
 meri vedessä kylpemään ja juomaan walkean filin
 maitoa. Eikös se olisi hupaista?”

Ida naurahti wähän tavallisella suloisella laa-
 dullansa, ja Filipin istuesssa ja tarinoidessa, une-
 hutti hän syyn äskeisiin kynnelpisaroihinsa. Filip
 oli sisarten ainoa weli. Raikki rakastivat häntä,
 mutta ei kukaan niin hellästi kuin pikku Ida.

Hän rakasti fisariansa, waan lähinnä äitiänsä, oli Filip hänen sydämensä paras. Filip, se rakas Filip, sen wertaista ei ollut ketäkään hänen mielestänsä.

Filip oli hywäntahtoinen ja rebellinen nuorukainen; se on tosi, ja kuitenkaan ei yksikään lapsista tuottanut niin paljo surua ja huolta äitillensä kuin hän. Hän oli kaswatettu kauemman aikaa muualla, poisä kotoa. Sillä aikaa oli lapsilta isä kuollut ja se jo mainittu kowa onnettomuus oli kohdannut pikku Jdaa. Sitten tuli Filip kotoa, olaksensa äitillensä parhaana maallisena lohdutuksena ja turwana. Mutta sywällä liikutuksella huomaitti äiti Filipin kokonaan luopuneen siitä uskosta Herran päälle ja siitä kanssakäymisestä Hänen kansansa, johon hän häntä monien kyynelpisaroiden alla oli kokenut neuwoa. Hän eli nyt kaikessa käytöksessään ilman toirwoa ja ilman Zumalatta. Sitä tuokin tarwittaneen mainitakaan, kuinka äiti koki totisesti ja sywällisesti hänelle esitellä semmoisen tilan waarallisuuden, mutta se ei waijuttanut mitäkään; hän ei edes tahtonut wäitel-

läkään äitinsä kanssa tästä asiasta. Hän vastasi ainoastaan, että jos hänen äitinsä ja sisarensa näkivät hyväksensä ajatella toisin kuin hän, niin ei hän siihen tahtonut sekaantua, ja toivoi siis että he tekisivät samoin häntä kohtaan.

Hän oli kuitenkin muussa olennoossansa aivan moittimaton ja hänen ahkeruudensa ja huolensa kaikissa toimissa oli kiitettävä. Tehdäksensä äitinsä mielen jälkeen, kävi hän myös silloin tällöin firkoissakin, mutta siihen loppuikin hänen Jumalisuutensa. Pikku Ida hawaitti kyllä rajoituksen tällä välillä, mutta hän ei sitä kuitenkaan voinut ymmärtää; kummeksi waan välistä miksikä muka Filip aina meni mafuu huoneensa kuulematta iltarukouksia ja tuli aamuisella vasta aamurukousten pidettyä. Hän kummeksi miksikä Filip niin harvoin oli kotona Sunnuntakeina, ja miksikä hän näytti niin kärsimättömältä kuin hengellisistä asioista puheltiin. Mutta hänen lapsellisen luontonsa luottamus kunnioitti kowin hellästi Filippiä, niin ettei hän voinut ajatellakaan hänessä haurasta olevan, ja kuin ei hän äitin kuullut kos-

kaan muuta kuin rakkaudella ihmettelevän sitä toimellista huolenpitoa koti-toimista ja perheestä, ei hänen ajatuksiinsa koskaan juossut se, että Filip, edellä muita, olisi ollut äitillensä surun tuottaja. Ida ei nähnyt niitä kyyneliä, jotka salaisuudessaan vuodatettiin, eikä kuullut sitä harrasta rukousta, minkä äiti joka päivä lähetti lapsensa yli, jonka hän luuli olevan epäilyksen ja uskottomuuden pimeän syvyyden reunalla.

Mutta toinen suru oli nykyjään hiivinnut Idan sydämeen, jonka tässä kohta saatte kuulla.

Keltaisella oli Ida tavallisuutta äänettömämpänä ja vihdoin kantoi Filip hänet vuoteellensa, jonka hän ainakin teki. Noin tiiman perästä tuli äitiinkin sinne, jossa huoneessa hän aina makasi. Ne Marian ja Emelian tekemät pikku vaatekappaleet olivat pöydällä, ja rouwa Arnold istui näitä katselemaan, kuitenkin niinkuin hänen ajatuksensa olisivat pois olleet siitä, mitä hän teki. Sitten awasi hän piironkinsa, otti sieltä joukon kirjeitä, luki niistä joitakuita ja silmäili silloin tällöin vuoteelle, jossa Ida lepäsi. Wähäisen ajan perästä

pani hän kirjeet laatikoon ja meni vuoteen luo, katsastamaan jos hänen lapsensa alainen oli hyvä yöksi. Edan kasvot olivat peitteen alla, mutta hänen äitinsä nosti hiljaa peitettä ja hänen korviinsa kuului wienoin walitus.

„Eda, rakas lapseni” lausui hän hellästi, „mikä sinulla on? sinuun warmaanfin koskee; annappas minä hieron, niin ehkä tulet paremmaksi.”

Eda kääri kätensä äitinsä kaulaan ja alkoi katkerasti itkää.

„Rakas lapseni,” sanoi äiti, jos minä tietäsin jotakin, joka woisi huojentaa sinun waiwojasi!”

„Ah, ei, ei” sanoi Eda wihdoin; „ei se ole niin; minun selkääni ei koske kowin tänä iltana; mutta — oi, äiti rakas, minä olen kowin onnetoin.”

„Onnetoin, rakas ystäväni?” jatkoi äiti lanteen polwillensa hänen vuoteensa wiereen, — „mikä on se, kuin tekee sinut onnettomaksi, sano minulle! me koitamme tehdä kaikkea mitä woimme, saadaksemme sinut taaskin onnelliseksi — toivoisitko sinä jotakin?”

„Ah, en, vastaisi hän — en mitäkään! kaikki

ovat hyviä ja ystävällisiä minua kohtaan — mutta, äiti, minä olen ollut jo kauvan kova-onninen, mutta en milloinkaan niin onnetoin kuin tänä päivänä, ja tänä iltana en minä voi olla itkemättä."

„Mutta mikä sinulla sitten on, lapseni?“ kysyi äiti. „Sano se minulle paikalla."

„Hyvä äiti," vastasi Zda — „minä en tiedä itsekään oikein mikä minulla on — mutta minä olen tuntenut jo jonkun aikaa elämäni niin vaikeaksi, kuin jos minä olisin en kellenkään hyödyksi mutta ainoastaan vaikeaksi ja kaikkein tiellä. Katsokaa äiti" jatkoi hän walittaen, „minä en voi tehdä mitäkään kellenkään, en pienintäkään asiata, ja Maria ja Emelia tekewät niin paljon; ja kuin minä kuulin heidän sanovan tänäpäivänä, kuinka hupaiستا se on tehdä työtä toisille, kävi se minuun niin katkerasti, että tahtoisin antaa kaikki mitä minulla on, kuin waan voisin jotakin tehdä — ja niin jäi Marian työ kesken, mitä hän tänä iltana oli aikonut tehdä, minun vuoteeni korjauksen tähden — se oli" — nyt ei Zda woinut enää itkulta pitemmältä puhua.

„Rakas Jdani,” sanoi äiti, „minä olen iloisfani fiitä, ettet suruaſi kätkenyt pitemmältä luonaſi; mutta totuudessa fanon ſinulle, rakas lapseni, ettet ſinä ſaa enää ſemmoifia ajatufia hywäillä. Me kaiſfi rakafamme ſinua niin paljon, ettet ſinä ole meille yhdellenkään waiwafſi etkä tiellä; emmekä me ſinua waihtaiſi minkään edeſtä maailmaſſa, uſko ſe Jda?”

„Ah, jaa, jaa, „en minä koſkaan enää ſano ſillätawalla; mutta o, äitini, kuinka ſe koſkee minuun kuin ſaan koko elinaikani olla mitäkään toimittamatta, enkä koſkaan kellenkään olla wähiinmäſſikään hyödyſi!”

„Emmehän me ſitä woi tietää, rakas lapseni. Minä toiwon että kuin ſinä tulet wanhemmaſſi, antaa Jumala ſinulle enemmän woinia. Ja niinkuin ſe nyt on, niin on Hän minun mieleſtäni antanut ſinulle jo kyllin työtä, paljon enemmän kuin Hän monellenkaan ſen ikäifelle lapſelle tawallifeſti antaa. Että waiwojaſi ilolla ja tyytywäifyydellä kantaa, ſe on ſe työ, jonka Hän on ſinulle päälle pannut ja jonka kautta Hän tahtoo ſinua

Häntä itseänsä ja muitakin rakastamaan. Tämä on semmoinen työ, ettet sinä minkäänlaisten koit- teiden kautta parempaa tehdä woisi."

„Mutta se työ on ainoastaan färsiä, äiti; minä koitan färsiä niin tyytyväisesti kuin taidan, koska äiti on niin usein sanonut Jumalan antaneen sen minun parhaakseni. Mutta minä tahtoisin niin mielelläni tehdä jotain hyvääkin; ja nyt kuin minä näin äitin panewan kofoon ne kauniit waatekappa- leet, joita Emilia ja Maria owat tehneet, ja huo- maitsin teidän huokaawan, katsoen minuun sekä muodattawan fynneliäkin, niin — — —"

„Rakas lapseni, mikä luulit sinä olewan synnä minun huokauksini?" kysyi äiti.

„Minä ajattelin," sanoi Ida arwellen — „minä ajattelin teidän muistelewan sitä, kuinka hyödytöin minä olen aina muihin sisariini verrattuna."

„Ei, rakas lapseni, se ei ollut synnä minun huokauksini, sillä tässä fertaa minä en ajatellut edes sinun päällesi. Mutta, lapseni, waikka sinä et ole sitä vielä ennen tiennyt, niin tahdon minä

nyt kertoa sinulle syyn huokauksiini, jossa on sinulle kyllä työtä, jos voisit pois ottaa ne."

„O, rakas äitini," sanoi lapsi ja hänen näkönsä selkeni — „olkaa niin hyvä ja sanokaa minulle se syy."

Mutta äitin muoto muuttui nyt kokonaan suruisen näköiseksi, ja hän sanoi: „Iida, rakkahani, minun huokaukseni ja kyyneleni ovat Filipin tähden."

„Filipin tähden, rakas äiti?!“ jatkoi Iida kummastuen.

„Niin, lapseni; tahdotko sinä auttaa minua rukoilemassa hänen edestänsä? se on se työ, jossa minä sinun apuasi tarvitsen."

„Mutta minä en oikein ymmärrä mitä äiti ajattelee," vastasi Iida innokkaasti; „minä rukoilen Filipin, Emelian, Marian ja teidän edestänne niin kauvan kuin minä elän."

„Niin Iida; mutta minä kehoitan sinua rukoilemaan Filipin edestä vielä enemmän; rukoilemaan Jumalata usein ja hartaasti lähettämään Pyhän Henkensä Filipin sydämeen, että hän oppisi rakahtamaan Jumalata."

Zda katsoi liikutuksella äitinsä silmiin. „Eikös Filip rakasta Zumalaa?” kysyi hän suruisena.

Äiti ei vastannut mitäkään, painoi waan päänsä alas ja itki katkerasti.

Lyhyisen hetken perästä nousi hän taaskin ylös. Pikku Zda pani kätensä ristiin, nosti päänsä taivasta kohti ja rukoili hartaasti: „Rakas Zumala! muodata siunauksesi welsjeni ylitse ja anna hänelle Pyhä Henkesi, että hän oppisi rakastamaan sinua kaikesta sydämeästään Jesuksen Kristuksen tähden! Amen!”

„Kelpaako tämmöinen pienoinen rukous, rakas äiti? kysyi hän sitten. Tämän tahdon minä rukoilla usein, myös yölläkin walwoessani.” Nyt erosivat he ja äiti meni levolle.

Tulewana sunnuntai aamuna teki Filip taaskin esteitä ei woiwansa seurata äitiänsä kirkkoon; sentähden otti hän firjan kätteensä ja meni puutarhaan kävelemään.

Kuin äiti tuli Zdan luo, hyväilläksensä häntä lähtiisfänsä, sanoi se pienoinen tyttö: „Rakas äiti, minä olen jo taaskin rukoillut lyhykäisen rukouk-

sen; minä olen rukoillut Jumalata antamaan Filipille rakkautta Hänen pyhään Sabbattiinsa."

„Se on oikein, lapseni," vastaisi äiti — ja suloinen wakuus heräsi hänen sydämessään siitä, ettei tämä rufous, niin lapsellinen ja wähäinen kuin se oli, ole hukkaan mennyt, waan on kuulruffi tullut.

Emelia ja Maria toiwat Jdan luo kaikki hänen kirjansa, ja otettuansa hellän jäähywäisen, meniwät he äitinsä kanssa kirkkoon.

Wähän ajan perästä tuli Filip huoneesen ja istuin Jdan luo. Ensi kerran maailmassa tunfi Jda jonkin waiwaawaisen kainouden hänen läsnäolostansa.

Siitä illasta alkain, kuin hän ensikerran oli rukoillut Filipin edestä, ei hän woinut katsoa häneen, eikä edes ajatellakaan hänen päällensä ilman surullista liikutusta tunnosfansa, jota hän ei enemminkin ymmärtänyt kuin selittääkään woinut.

Filip alkoi rupattaa hänelle tawallisuutensa jälkeen, mutta tätä ei Jda tahtonut kuunnella; lufi waan eräästä kirjoistansa. Yht'äkkiä pani hän nyt

kumminkin kirjansa kiini, katsoen totisesti Filippiin ja sanoen: „Hyvä veljeni, Filip, rakastathan sinä minua, eikös niin?”

„Rakastan sinua, pikkuinen hulluttelia?” matki Filip, hellästi hyväillen häntä — „mutta mitä hän jos minä vastaisin en rakasta!”

„Oh, ethän sinä toki minulle niin voi vastata. Mutta suututkohan minuun kowin, Filip, jos minä sinulta kysyn muutaman asian?”

„Sen minä kaifeti teen,” vastasi Filip. „Sano se waan siewään minulle, niin saan olla pitemmältä wihainen päällesi.”

Zda oli totinen. „Et sinä saa nauraa, Filip,” sanoi hän, „ei se ole naurettawa asia; en minä tahdo sinulta kysyä, jos sinä naurat”.

Hänen totinen ja wakainen olentonsa teki myös Filipinkin wakaiseksi. „Hyvä, Zda,” sanoi hän, „sano sitten minulle kysymykseksi, ja minä tahdon wastata siihen niinhywin kuin taidan”.

Zda otti Filippiä kädestä kiini ja sanoi niin wakawalla äänellä että se oli oikein merkillistä niin

nuorelta lapselta: „Filip, rakas veljeni, miksiä sinä et rakasta Jumalata?”

Filip hämmästyti tästä kowin, sillä niin odottamattomat olivat ne sanat. „Jda,” vastaisi hän vähäisen äänettömyyden perästä, „kuka sinulle on sanonut etten minä sitä tee? sinä olet vielä kowin nuori semmoissa asioita ymmärtämään.”

„Mitä,” sanoi Jda. „Minä en sitä ole koskaan ennen tiennyt; se on tehnyt minut hyvin lewottomaksi, niin että minä olen sen perästä joka päivä rukoillut Jumalaa opettamaan sinua rakastamaan Häntä.” Hän jatkoi vielä: „Filip, etkös sinä totuudessa rakasta Jesusta?”

Olisko joku muu kuin Jda tehnyt tällöisen kysymyksen, olisi hän varmaankin saanut Filipiltä kowan vastauksen mutta nyt vastaisi hän hiljaisesti: „En, Jda, en minä tiedä Jumalasta mitäkään; mutta et sinä saa minulta kysyä semmoista”.

Jda kohensin ylös niin paljon kuin voi ja tarttuen molemmiin käsiin Filipin käteen, lausui hän sydämmellisesti: „Filip, Filip, etkö sinä rakasta Jesusta! Di kuinkahan sinun kanssasi käyneen?”

„Se menee aika hyvin,” vastasi Filip; „noh, herkeä nyt jo pois tuosta joutavasta rupattamisesta. Muista se, että minä olen monta vuotta vanhempi sinua, ja tiedän sentähden paljo asioita, joita sinä et tiedätkään.”

Tällöinen ojennus kaikissa muissa tapauksissa olisi varmaankin pannut Jdan äänettömäksi, mutta nyt vastasi hän enniestä wakaammalla innolla: „Minä tiedän sen, että sinä olet paljon vanhempi ja ymmärtävämpi minua, mutta tässä asiassa ei se tee mitään rajoitusta; minä ymmärrän hyvin Jumalasta ja Jesuksesta, ja tiedän Hänen rakastawan pieniä lapsia yhtä paljon kuin täysikäin ihmisiä”.

Filip katsoi vähän kummastuksella häneen, mutta ei wastannut, ja Jda jatkoi: „Di, rakas Filip, jos et sinä rakasta Jesta, kuinka sinun kanssasi käypi? ja mitä me kaikki teemme silloin, kuin kerran seisomme Hänen majesteetillisen istuimensa edessä, isä, äiti, Maria, Emelia ja minä oikealla puolella, nähdessämme sinun seisowan wassemmalla puolella? Ah, Filip, mitä otamme eteem-

me silloin, sillä me emme voi sanaakaan sanoa puolustukseksi; sinun täytyy seistä siellä, jos et rakasta Jesusta". Tämän sanottuansa, painoi hän päänsä Filipin rintaa vasten rataketen kyynelihen.

Filip rupesti oikein wapisemaan näistä tämän pikkulapsen sanoista. Hetkisen tätä ennen olisi hän nauranut jos joku olisi hänelle lausunut tällä tavalla. Mutta nyt oli se kumminkin niin, ja koko sen päivää ja muuta päivää ja yötä kaikkui hänen korwissaan, waikka hän koki luonnossansa poisfin poistella, aina nämät lapselliset sanat: „Di, Filip, mitä me teemme silloin, kuin seisomme kaikki oikealla puolella ja näemme sinut vasemmalla puolella?”

„Mutta miksikähän minut asetetaan sinne?” arweli hän itseksensä. „Jos Jumala on laupias Jumala, ei suinkaan Hän luo ihmisiä onnettomiksi tehdäkseen; se on paljasta turhuutta että minä enää annan itseäni tällä tavalla lewottomaksi tehdä; minä en enää tahdo ajatella koko asian päälle”. — Mutta tämä tuumaileminen ja tämä päätös ei kumminkaan rauhoittanut häntä; ja ensi Sunnun-

taina etsi hän taaskin esteitä, voidaksensa jäädä Zdan kanssa yksinäisyydessä puhelemaan.

Niin pian kuin muut olivat menneet kirkoon, tuli hän kohta ja istuin Zdan vierelle. Zda, kaino lapsi-parka, pelkäsi Filipin viime Sunnuntaina itseensä vihastuneen, ja sentähden, siihen siaan kuin hän aina häntä sydämmellisesti tervehti, otti hän nyt kirjan käteensä ja alkoi lukea.

„Zda“, sanoi Filip, etköhän sinä tahtoisi wä-
hän minun kanssani puhella?”

„En minä tiedä mitä minä sanoisin, Filip,“
vastaisi Zda hiljaisesti.

„Etköis woisi sanoa minulle, kuinka minä tu-
lisin hyväksi?”

„Kuinka sinä tulisit hyväksi“, toisteli Zda,
„hywähän sinä oletkin, Filip, kumminkin minua
vastaan — minä luulin että sinä vihastuit Sun-
nuntaina minuun“, lisäsi hän.

„Niin, Zda, kyllä minä silloin olin niin suu-
tuksiissa sinun päällesi, etten milloinkaan ennen
ole ollut, mutta nyt en minä enää ole, ja minä
en voi unhottaa niitä sanoja, jotka sinä minulle

sanoit siitä hetkestä, jona me tulemme taivaallisen istuimen eteen. Minä pyydän sinua selittämään minulle, kuinka minäkin tulisin niin hyväksi, että voitaisi asettaa sinun kanssasi oikealle puolelle".

Jdan kalvokat kasvot punastuivat vähän, kuullessansa Filipin näin lausuvan. „Vipliässä seisoo, että se on ainoastaan Pyhä Henki, joka woipi tehdä meidät hyväiksi, Filip", vastasi Jda.

„Mutta, Jda", sanoi Filip, „minä pelkään ettei Jumala koskaan voi tulla minun kanssani niin tyytyväiseksi, kuin hän on sinun kanssasi".

„Kyllä, sen tekee Hän, sen woipi Hän warmaan tehdä, Filip. Jumalata ei ole vaikea tyydyttää; Hän rakastaa kaikkia aiwan suuresti".

„Jumala rakastaa sinua, Jda, ja äitiä, Mariata ja Emeliata, koska te kaikki olette hyviä ja rakastatte Häntä; mutta eihän Hän voi minua koskaan ennen rakastaa, ennenkuin minä palwelen Häntä paremmin. Minä tahtoisin — —"

„Mutta, Filip", keskeytti hänet lapsi, „ei se ole oikein, niin ei seisoo Vipliässä; Jumala rakastaa meitä jo ennen, ennenkuin me Häntä, muu-

toin ei Hän warmaan olisi lähettänyt Poikaansa meidän edestämme kuolemaan; eikä Jeesus taas olisi tullut tänne, ellei Hän olisi meitä niin paljon rakastanut. Katsoppas, Filip", jatkoi hän vielä, „mitä minun pikku kirjassani sanotaan: Tässä on rakkaus, ei siinä että me olemme rakastaneet Jumalata, mutta että Hän on rakastanut meitä ja antanut ainokaisen Poikansa meidän synteimme sowingiksi".

„Sinä, Jda, ymmärrät paremmin ne asiat kuin minä", sanoi hänen veljensä.

„Minä en ymmärrä monta asiata", vastaisi Jda, „paitfi mitä äiti on minulle selittänyt; mutta minä en ymmärrä mitä minä tekisin, jos en minä tuntisi Jumalan rakkautta tykönäni. Matteleppas rakas Filip, kuinka kauhistawaisista se olisi, jos minä luulisin Jumalan wihaassansa lähettäneen monet waiwani".

„No, miksikäs Hän antaa sinun kärsiä niin paljon, Jda?"

„Sentähden että Hän rakastaa minua", vastaisi Jda. „Etkö tiedä, Filip, että Wipliässä sei-

foo, että Jumala kurittaa niitä, joita Hän rakastaa, tehdäkseenä heitä paremmaksi, niinkuin äitini kuritti minua terwennä juoksennellesani, silloin kuin en ollut hyvä lapsi; sinä tiedät, ettei hän tehnyt sitä kiukussa eikä rangaistuksen halussa, vaan teki sentähden, etten olisi paha vasta".

Se nuorukainen nojasi päänsä kättänsä vasten ja oli jonkun aikaa äänetöinnä.

„Filip," sanoi Jda. Filip katsoi häneen. „Miksiä et illoilla jää tänne meidän luoksemme, kuulemaan kuin äiti lukee Piipliästä ja me pidämme rukouksia? silloin saisit aina oppia paljo".

„Sentähden, Jda, etten ole ennen koskaan sitä tehnyt, ja jos nyt sen tefisin, alkaisivat he kummeksia, miksiä minä niin teen; sinä et kumminkaan tarvitse sanoa heille, Jda, mitä minä sinulle olen puhellut".

„En, minä en wirka heille sanaakaan; mutta, Filip, sitä katsoisivat he merkilliseksi, jos minä pyytäisin sinua jäämään, ilman että he siitä tietäisivät mitäkään ennen. Ja, rakas Filip, minä luulen, että se on ainoastaan Jumalan Pyhä

Henki, joka woipi tehdä meidät hyviksi; niin sanoo äiti aina. Kerran kuin minä rupeisin kärkevämmäksi kipuini kanssa, sanoi äiti minulle, että minun pitäisi rufoilla kärkevällinen sydän, ja siten päiwän en minä ole erittäin ollut millänikään kiwiistäni; kuin ne tulewat, niin eiwät ne tunnu minusta niin vaikeoilta kuin ennen".

Filip ei wirkkanut mitäkään, mutta Zdan iloksi ei hän tänä iltana lähtenyt niin aikaiseen huoneeseensa, vaan jäi Zdan vierellä istumaan. Kun Maria, tawallisuutensa jälkeen, oli pannut Piipiat pöydälle, nousi Filip seisallensa niinkuin muka epäwakaisena mitä hän tekisi, mutta Zda otti hänet kädestä kiini ja sanoi tawallisella lempeällä tawallansa: „Makas Filip, ole nyt täällä tänä iltana, Sunnuntai iltahan nyt on, ja minä lainaan uuden Piipiäni sinulle".

Hän istuutui uudelleen; ja siitä illasta alkain oli hän läsnä ei ainoastansa tässä yhteisessä hartauudessa, mutta myös muissakin jumalisuutta harrautawissa kokouksissa. Mutta hänen muotonsa todisti kuitenkin lewottomuutta luonnohsansa; tästä

ei hän kumminkaan wirkkanut mitäkään, ja kuin hänen äitinsä, ollessansa kahden kesken hänen kanssansa, koetteli yhden eli kaksi kertaa puhella hänelle hengellisistä asioista, pisti hän aina jotakin muuta väliin hämmennykseksi. Edallensa ei hän enää ajatuksiansa kertonut, ennenkuin hän yhtenä päivänä, joitakuita viikkoja heidän viimeisen puhelunsa perästä, Edan ollessa erittäin huonona, tarjousiin istumaan Edan luona jonkun hetken sinä iltana.

Tultuansa huoneeseen, painoi hän hiljalleen oven kiini ja istuutui Edan vuoteen vierelle. „Sinuun on warmaanakin kovaasti koskenut tänäpäivänä, Eda, rakas sisareni,“ sanoi hän, hellästi hyväillen Edaa.

„Niin,“ vastaisi Eda, suloisesti nauru-hymyillen, „mutta nyt olen minä jo paljon parempana, Filip. Minä lu'in äskes yhden wärssyn lauluis-tani, ja se wärssy oli, joka minut teki onnelliseksi; se kuuluu näin:

Lapsuuden esikuwamme olla

Tahtoi Hän, ja kaswaa niinkuin me,

Heikkona ja piennä sai Hän olla,
 Sitkeä, iloita niinkuin me;
 Kanssamme Hän tuntee tuskiamme,
 On osallinenkin riemuksamme.

„Eikös se ole suloinen värsky, Filip?”
 „On, rakas Zda,” vastasi hän, täynnänsä
 ajatuksia; lue minulle koko laulu?”

Zda teki niin, ja lisäsi sitten: „Sinä olet
 onnellinen nyt, Filip; eikös niin? rakastathan
 sinä Jumalata nyt?”

„Minä soisin että se olisi niin hyvin, Zda,”
 vastasi hän. „Mutta minä pelkään, etten minä
 sitä voi tehdä, niinkuin pitäisi, minä olen vihoit-
 tanut Jumalan niin monella tavalla, ettet sinä
 voi käsitteäkään”.

„Oletko niin tehnyt, Filip?” kysäsi lapsi wä-
 hän epäillen. „Mutta jos niinkin olet tehnyt,”
 lisäsi hän, „niin miksikä sinä yhtähywin luulet ett’
 ei Jumala ole laupias”.

„Minä en tosin niin luule, hyvä Zda; mutta
 minä tiedän että Hän on totinen, suuri ja pyhä”.

„Niin,” vastasi Zda, „mutta Hän on myös rakkauskin; etkös muista sitä pikku värshyä Pipliässä, jossa sanotaan: Zumala on rakkaus. Miti rakastaa hyvin paljon sitä lukua, ja minä osaan monta värshyä siitä ulkoafin; yksi on niistä: rakasta Häntä, sillä Hän on ensin rakastanut meitä”.

Zilip ei wirkkanut mitäkään; sillä totuudessa, vaikka hän oli äskettäin alkanut tutkia Pipliätä, tiesi hän kumminkin niistä autuaallisista totuuksista, joita se sisältää.

Bähäisen ajan äänettömyyden perästä sanoi Zda: „Zilip, etkö tahtoisit puhella jostakusta pikku historiasta minulle?”

„Minä pelkään, etten voi ajatella mitäkään tänä iltana,” vastaisi hän; „ehken se käyppi paremmin huomeissa aamuna”.

„Ohtä hyvä,” sanoi Zda, katsoen häneen niin kuin olisi joku uusi ajatus käsittänyt hänet — „puhelekos minä sinulle siihen siaan?”

„Puhele, Zda, minua tyydyttävät paljon sinun pikku historiaisi”.

„Ah mutta se on ainoastaan tavallinen historia; se on se jonka isä aina ennen kertoi minulle ja vihdoin kirjoitti paperillekin, ja kuin hän kuuli, opettelimme minä sen ulkoa, aiwan hänen muistiksansa. Tahtoisitko sinä kuulla sen?”

„Aiwan mielelläni, hyvä Tda; mutta annapas minä ensin korjaan vuodettasi, että sinulla on hyvä lewätä”.

Kuin se oli tehty, otti Tda Filippiä kädestä kiini ja aloitti hiljaisella äänellä: „Oli kerran suuri ja hywin ihana kaupunki. Sen kaupungin ympärillä oli wahwa, korkea muuri*); ja kaikki ne ihmiset, jotka sen sisällä asuiwat, olivat hywin onnelliset; sillä heillä oli kuningas, joka rakasti heitä paljon, ja hekin rakastiwat häntä. Ja kansa, joka ulkona kaupungista asui, kuuli paljon puhuttawan näiden toisten onnellisuudesta, niin että monen mieli heistä alkoi tehdä sinne, ja niin olivat muurit aina piiritetyt suurelta kansan palioudelta, jotka kaikki etsiwät päästäksensä sisälle. Muutamet koet-

*) Joh. Ilm. k. 21: 12.

tiivat yhdellä ja toiset toisella tavalla. Suuri joukko koetteli karmuta yli muurin, joll'aikaa toiset kävelivät ympäri etsien jotakin koloa, josta sisälle pääsisivät. Jotkut, jotka olivat kuulleet kuninkaahan olevan laupiaan ja hyvän, koputtivat muuriin ja pyysivät Hänen heitä laskemaan sisälle. Mutta ei yksikään heistä päässyt sisälle, vaikka koettivat kaikin voimin, ja sentähden näytti moni heistä hyvin onnettomalta; mutta toiset taas olivat wakaat luottaen itse päällensä. Tämä oli kokonaan merkittävää; sillä ensin osa heistä, kuletuansa ympäri kaupungin, etsien jostakin sisälle päästäksensä, olivat menneet aivan sen ainoan portin siwuitse, josta sisälle pääsi ja jonka oli kirjoitettu suurilla puustawilla: „Minä olen owi“. Joh. 10: 9. Silloin tällöin tuli joitakuita suorastaan koputtamaan tähän porttiin ja he tulivat kohta sisälle lasketuiksi. Mutta ne toiset eivät näyttäneet huomaitsewan sitä, elikkä olevan millänsäkään sitä, waan uupuivat kapuamisesansa, kuin he aina putoisivat alas koputtamisesansa muuriin koska eivät tulleet kuultuiksi. Wihdoin

menivät he portille koputtamaan siihen; ja vaikka olisivat kuinka hiljaa koputtaneet, awaantui se samassa, ja he tulivat vastaanotetuiksi ja ystävällisesti tervehdityiksi ja puetuiksi walkeoihin vaatteisiin, sekä saivat olla onnellisina ijankaikkisesta ijankaikkiseen".

„Tämmöinen on se koko historia," sanoi Jda.
„Onko se sinusta hyvä, Filip".

„On," vastasi Filip, joka oli kuunnellut tätä kaikella tarkkuudella; „mutta sinun pitää, Jda, selittää minulle, mitä tämä kaikki merkitsee".

„Etkö sinä tiedä sitä?" sanoi Jda vähän kummastuen; „sitten pitää minun sanoa sinulle: Se ihana kaupunki on taivas; etkös sitä jo arwannut, wai kuinka Filip?"

„Niin," vastasi hän; „niin minäkin ajattelin, että kaupunki merkitsi taivasta".

„Hyvä; sinä tiedät myös että me kaikki mielessämme tahtoissimme tulla taivaaseen, eikös niin? Niinmuodoin olemme me sitä muurien ulkopuolella olevata kansaa, jotka koitamme päästä sisälle;

kaikenlainen kansa, walkeat ja mustat ihmiset, rikkaat ja köyhät, vanhat ja nuoret, ovat sitä".

„Saa," sanoi Filip — „mutta miksiä yhdet koittaawat yli muurien kawuta, toiset ryörimällä mennä ja muutamet taas koputtamalla?"

„Oh, etkö sinä sitä ymmärrä? ne, jotka koittawat kapuamalla muurien yli päästä, ovat semmoista kansaa, jotka tekewät monta, monta hyvää asiata, ja luulewat sentähden pääsewänsä taiwaaseen, että ovat joskuspa paremmat lähimmäistensä. Mutta ne, jotka katselewat ympärillensä jostakin löytääksensä kolon, josta läpi pääsivät, ovat semmoisia, jotka suurilla kärsimisillä ja waiwoillansa uskowat tekewänsä otollisia töitä, ja niinmuodoin luulewat Jumalan sentähden heitä pitävän tehdä autuaiksi, niinkuin nuo raukat munkit ja erokkaat tavallisesti tekewät, sanoi isä. Mutta „ne, jotka ainoastansa koputtawat muuriin," ovat kaikki semmoisia, jotka ajattelewat Jumalan olewan niin laupiaan että Hän warmaankin päästää heidät sisälle, niinkuin he itse waan haluawat.

Mutta hän ei tahdo niin, näetkö, ennenkuin — ennenkuin — tiedäthän mitä heidän pitää tekemän, Filip.”

„Mennä owelle folkuttamaan?” sanoi Filip.

„Niin,” jatkoi Jda, „owi on Herra Jeesus Kristus; niinkauwan kuin emme mene Hänen tykönsä emmekä lohdata itseämme Hänessä, emme voi olla pelastetut emmekä onnelliset; mutta niinpian kuin waan menemme Hänen tykönsä, laskee Hän meidät sifälle. Ei Hän tee edes kankeita kysymyksiä eikä ole wihainen meille silitäkään, ettemme ole ennemmin tulleet Hänen tykönsä. Hän on waan suuresti iloinen, ja enkelitkin iloitsewat myös; mutta tästä ei mainita mitään edellisessä historiassa.”

„Ei,” sanoi Filip, „ja eikä sinä mainita silitäkään, kuinka sitä pitää tehdä itsensä taitawaksi, tullaksensa siihen kaupunkiin.”

„Tehdä itsensä taitawaksi?” jatkoi Jda; „kuningas tekee itse heidät siihen taitawiksi. Eikös historiassa puhuttu, että Hän lahjoittaa heille kauniit, walkeat waatteet?”

„Kyllä, Jda, mutta sinä et minua oikein ymmärrä; minä ajattelen, että ihmiset, jotka ovat pahoja eivät kaifetikaan tule taimaasen.”

„Ei,” sanoi Jda, „mutta jos he menewät Jeesuksen tykö, tekee Hän heidät hywiksi; sillä Hän antaa Pyhän Henkensä heidän sydämiinsä, ja jos he rakastawat Häntä että Hän antaa heille kaikki heidän syntinsä anteeksi, niin tulee warmaanfin heille halu tehdä kaikkea, mikä on Hänelle otollinen; niinkuin tiedät, Filip, että minä rakastan sitä jota sinäkin, niin on senkin asian laita; ja jos minä nyt woisin nousta juoksentelemaan, niin koittaisin minä kaikella nöyryydelläni olla sinulle mieliksi”.

Se nuori mies toiwotti nyt hywää yötä pikku sisarelleen ja meni.

„D, Filip, Filip, kaikella sinun teräwällä järjelläsi, hywillä lahjoillasi, rakastettawalla luonnollasi, on sinun vielä opittawa: Joka ei vastaan ota Jumalan waltakuntaa niinkuin lapsi, ei hän taida koskaan sinne sisälle tulla”.

Käykäämmepä joitakuita vuosia sen perästä tässä kodissa. Molemmat vanhimmat sisaret ovat jo naimisissa, mutta äiti, Filip ja Zda ovat kotona viettäen hiljaisista, tyytyväistä ja rauhallista elämää. Zda ei ole enää pikku Zda leppäävä sohvassa. Zumala on siunannut hänet toisella elämän laadulla; hän on nyt jo niin terve, että voipi kävellä ja olla kotonaan rakkaana ja nöyränä apulaisa niille, jotka häntä niin monta vuotta ovat hellästi käsiwarfiansa kantaneet. Hän on liiankin ahkera heikkoin voimiinsa nähden, jonka vuosii Filip tahtoo häntä vähin estellä, sanoen eräänäkin iltana:

„Tule, Zda, mennään vähäisen kävelemään; nyt on niin ihana ilta ja tuo wirwoittava ilma tekee warmaanfin sinulle hyvää“. Zda tyytyy tähän ja he menewät.

„Hyvä Zda,“ sanoi Filip säälisen, „sinä waiwaat itsiäsi kowin paljon; sinulla pitäisi oleman wapautta; etkö sinä voisit saada apulaisia työsäksi? minä näen ettei sinun työsi ole itsellesi“.

„Ah, rakas Filip,“ wastasi hän, „en minä

tarwitse auttajia. Sinä et woi uskoa mikä ilo se minulle nyt on, että woin tehdä työtä muille; ajatteleppas kuinka hyödyttöminä minun ensimmäiset elämäni wuodet kuluivat. Sentähden täytyy minun tehdä mitä woin, palkitakseni niitä”.

„Hyödyttöminä, sanot sinä Jda?

„Niin, hyödyttöminä muille, mutta ei itselleni, ajattelin minä; monasti muistuu mieleeni, että jos Jumala ei olisi minua niin koitellut, kuin Hän teki, niin olisin minä warmaanfin eksynyt kauwaksi Hänestä. Maailma olisi warmaanfin iloinensa ja huwitukksinensa kowin wanginnut minut”.

Mutta mistäs sen tiedät, Jda, ettet koskaan sillä ajalla ole ollut hyödyksi muille?”

„Mikä kummallinen kysymys, hyvä Filip! mikä hyväksi minä woin olla wuoteellani lewätesäni, kuin en mitäkään woinut toimittaa?”

„Minä sanon sinulle Jda. Minä olen aina kokenut estelläitä sanomasta sinulle sitä, sillä, niin kuin voit hyvin tietää, koska tunnet minun luontoni laadun, minun autuuteni asia on niin kofonaan Jumalan ja sieluni wäleinen asia, että se

on harvoin kuin minä voin muille puhella, mitä minä tunnen. Mutta nyt minä tahtoisin mielelläni sanoa sinulle sen: muistatko sinä sitä Sunnuntafia, jona sinä minulle eteenasetit sen kysymyksen, miksiä minä en muka rakasta Jumalata? ja kuin sinä ratkesit kyyneliesiin, sanoen: Oi, Filip, Filip, jos et sinä rakasta Jesusta, kuinka sinun kanssasi käypi? ja mitä me kaikki teemme silloin seisestämme Hänen majesteetillisen istuimensa edessä oikealla puolella ja nähdestämme sinun seisowan vasemmalla? muistatko sinä sitä?"

„Oi, kyllä”, sanoi Ida, „minä en ole koskaan unhottawa sitä, minä en voi koskaan unhottaa sitä suurta surua, joka minun lapsellisen sydämeni sillä hetkellä oikein wapisemaan saattoi”.

„Niin, Ida, en minäkään voi unhottaa niitä; ne oliwat vielä sen enemmin läpitunkewaiset, kuin ne puheli yksi pienoinen lapsi, niinkuin sinä. Minä koittelin kyllä niitä haihduttaa itsestäni, mutta sitä en woinut. Siihen aikaan en minä tosin ollut mikään Jumalan kieltäjä, sillä se minä en woinutkaan olla noiden Jumalan luotuin kanssa ym-

pärilläni; mutta kaikki oli minussa niin sekavaista, ja se Jumala, jonka päälle minä ajattelin, oli konnaan toisellainen, kuin Se, josta Piipissä ilmoitetaan. Mutta silloin päätin minä tulla Jumalata pelkääväiseksi, ja aloin, niinkuin muistanet, käydä ahkerasti kirkossa, ja niin edespäin. Waan suuri rauhattomuus oli minussa vielä; minusta tuntui niinkuin Jumala olisi kova herra, ja niinkuin minä en voisi koskaan tehdä kylläksi, tyydyttääkseni Häntä, ennenkin — — muistatko sinä kertomaa historiata siitä ihanasta kaupungista, Jda?"

„Meidän rakkaan isämme historiata? Muistanhan minä sen kertoneeni eräänä iltana sinulle”.

„Hyvä, rakas sisareni, se oli aivan se historia, joka osoitti minun olevan väärällä tiellä. Se vei minut ristin juurelle, jolloin minä huomaitsin, etten itse ole mahdollinen muuttamaan itseäni ja maksamaan syntiwerkkaani. Sinä neuvoit minulle ensiksi minne minun piti menemään etsimään pelastustani. Kristinnaulituksa Wapah-tajassani löysin minä wihdoin sen tiedon, että

Sumala on rakkauts, ja sain maistaa siitä rau-
hasta, jonka Hän on ansainnut ja voittanut, siitä
rauhasta, jota ei ymmärrys käsittää voi".

MIB 40226

Гинта: 5 фоп. һоп.